

BREUS

■ El clàssic Txèkhov a Teatre Akadèmia

Sentiments com la insatisfacció, l'amor no correspost, la solitud o el temor a la vellesa són els protagonistes de *La gavina*, espectacle que estarà en cartell del 7 al 31 de maig. Amb aquesta producció pròpia, el Teatre Akadèmia de Barcelona torna a oferir un clàssic del teatre

d'origen rus, i amb un repartiment en català, *La gavina* porta l'espectador a la Rússia de finals del segle

universal, en aquest cas del dramaturg rus Anton Txèkhov. Sota la direcció de Boris Rotenstein,

XIX on la lluita individual és el nucli principal que dona sentit a la vida.

■ El poder de la imaginació

El Micalet proposa del 6 al 10 de maig *Kafka i la nina viatgera*, una història real que acosta el públic a la intimitat de l'escriptor Franz Kafka. L'obra, dirigida per Carles Alberola

i Fernando Bermués, comença amb la trobada de Kafka i Elsie, de cinc anys, la qual ha perdut la nina. Les cartes que rep Elsie, escrites per Kafka, porten la protagonista a un viatge interior mitjançant la imaginació i la ficció. Les cartes reconcilien l'escriptor, en els últims dies de vida, amb la literatura com a eina que ens acosta a la felicitat.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

La memòria d'Estònia

Zara (Andrea Portella), una jove russa, li demana ajuda per fugir d'uns mafiosos que la prostitueixen.

Oksanen denuncia l'"holocaust estonià" sota l'imperi rus i l'estat de corrupció d'aquesta república bàltica als anys 1990. El primer fou degut a la bàrbara soviètzació, fortament combatuda pels resistents. El segon, als especuladors que rapinyaven en el desori del postsovietisme. *Purga* alterna les dues seqüències temporals: el 1992, al cap d'un any de la independència d'Estònia i de tres de la caiguda del mur de Berlín, i el període 1947-1953, en plena ocupació soviètica. El present entronca amb el passat per dirimir les responsabilitats individuals i col·lectives de l'ahir i de l'ara.

El muntatge de Ramon Simó té l'encert de mantenir una certa distància amb la cruesa dels fets perquè no es banalitzin mòrbidament. La projecció en vídeo d'escenes de violència explícita permet evocar-la sense representar-la. En la interpretació, s'ha optat per un realisme tràgic i, en l'escenificació, per l'antillusionisme. L'espai –la meitat d'un hexàgon– facilita les transicions narratives. És una opció agosarada, ja que el distanciament també pot conduir a la fredor anticatàrtica. No hi ajuda una trama confusa i estiregassada, a voltes truculenta, que es clou amb un desenllaç efectista, desconcertant.

El règim soviètic fou tan atroç com el nazisme o el feixisme. Els països veïns de Rússia van haver de patir, de primer, els deliris imperials de l'URSS i, més tard, els efectes del seu desmantellament. La repressió, el control i la censura que els soviètics van exercir sobre els pobles satèl·lits no tenen res a envejar als nazis. O als franquistes. La tortura o l'assassinat dels dissidents i dels seus familiars –en especial, les dones– van generar molts traumes i una memòria difícil d'assumir.

Purga, de Sofi Oksanen (TNC, 25 d'abril) situa l'acció a l'Estònia occidental durant la segona meitat del segle XX. Basada en el *best-seller* homònim d'aquesta escriptora finlandesa, l'obra se centra en la història d'Aliide Truu (Carme Elias/Maria Molins), que, de jove, va ser víctima de la tortura i, vençuda per la por, va triar salvar-se a costa de traïr els seus. Impel·lida, també, per un amor porfidiós. Essent vella, la ferida d'aquest passat es reobre de cop quan